11/12/2023

Η Γερόντισσα Γαβριηλία, η ελευθερία στην Ορθόδοξη Εκκλησία και ο νέος άγιος Αθανάσιος (Χαμακιώτης)

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

«Επ’ ελευθερία εκλήθητε αδελφοί»

Γράφει η Μοναχή Φιλοθέη, Ηγουμένη του Ι. Ησυχαστηρίου «Παναγία των Βρυούλων»: Η γερόντισσα [η αγία Γαβριηλία] τόνιζε πόσο προνομιούχοι είμαστε οι ορθόδοξοι, γιατί δεν έχουμε ένα Θεό «μπαμπούλα», εν αντιθέσει με την ρωμαιοκαθολική εκκλησία, όπου υπάρχει η απόλυτη υποταγή:

«Εμείς, κατά θεία χάρη, γεννηθήκαμε σε μια Εκκλησία που είναι ελεύθερη.

Και αυτό το πνεύμα της ορθοδοξίας είναι το αληθινό βάθρο, στο οποίο κεφαλή είναι κατ’ ευθείαν ο Χριστός. Κανένας άλλος, κεφαλή ο Χριστός. Όταν πει ένας ορθόδοξος ότι κεφαλή δεν είναι ο Χριστός, παύει να είναι ορθόδοξος. Γι’ αυτό και δεν θα δείτε τον αληθινά ορθόδοξο ιερέα να σας πει απόλυτα αυτό ή εκείνο θα κάνεις. Αν δεις τέτοια συμπεριφορά και δεν σε προτρέπει να ρωτήσεις την συνείδησή σου και δεν το συζητάει, για να πάρεις μια απόφαση, σημαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά».

Και συνεχίζει φέρνοντας ένα παράδειγμα από την προσωπική της εμπειρία με τον γνωστό άγιο κληρικό πατέρα Αθανάσιο Χαμακιώτη [νυν άγιος Αθανάσιος]:
«Υπήρχε και εδώ στην Νερατζιώτισσα ένας μεγάλος στην ηλικία ιερέας που άρχιζε την εξομολόγηση από το ένα πρωί και την τελείωνε το άλλο πρωί. Του πρότεινε η Εκκλησία να γίνει Δεσπότης και αρνήθηκε. Του είπαν να του δώσουν μια μεγάλη ενορία και αρνήθηκε επίσης.

Αυτός ο άνθρωπος είχε τόσο βαθειά ταπείνωση, που, αφού του άνοιγε κάποιος την καρδιά του και του έλεγε μια σοβαρή αμαρτία, έλεγε στο τέλος: "προσευχήσου, τέκνο μου", γιατί καταλάβαινε ότι ο Χριστός είναι μέσα στον αμαρτωλό.

Εγώ τον σκέφτομαι ακόμη και δακρύζω. Σ' αυτόν τον άνθρωπο πήγα μια μέρα και του είπα ότι μόλις είχα έρθει από την Ινδία και έμενα με τα δύο αδέλφια μου, που είναι ηλικιωμένα, για λίγο καιρό, αλλά ότι υποφέρω τρομερά, γιατί αυτοί έχουν το ραδιόφωνο όλη μέρα και εγώ δεν αντέχω, γιατί ήρθα από ησυχία από περισυλλογή από την Ινδία.

Μου λέει:
"Θα τους πεις: Ή εμένα ή το ραδιόφωνο, και θα το κλείσουν και τελείωσε το θέμα".

Εγώ τρόμαξα και του είπα:
"Σ' αυτό που μου λέτε εγώ δεν μπορώ να σας υπακούσω, γιατί τους αγαπώ τόσο πολύ, που εκατό ραδιόφωνα να έχουν, αξίζουν την αγάπη μου προς αυτούς. Τι θα γίνει λοιπόν»;

Και ο ιερέας μου λέει ταπεινά:
"Τι να σε κάνω, παιδάκι μου; Τότε κλειδώσου όσο μπορείς στο δωμάτιό σου, για να μην ακούς".

Αυτό μόνο ένας ορθόδοξος ιερέας θα τολμούσε να το πει.

Ο ρωμαιοκαθολικός θα επέμενε λέγοντας: "Για να μην χαθεί η ψυχή σου, να μην ξαναπατήσεις, αν σε ενοχλεί το ραδιόφωνο".

Το χάσιμο της ψυχής δεν είναι τόσο τρομερό στην Ορθοδοξία, γιατί δεν γίνεται. Στο τέλος, κάτι σε κρατάει. Αυτό είναι το περίεργο. Στο νυν και αεί φτάνουμε. Και τότε έρχεται και σε σηκώνει ένα χέρι αόρατο. Γιατί; Γιατί είμαστε ελεύθεροι και αυτή την ελευθερία δεν θα την χάσουμε και ούτε πρέπει να την χάσουμε».

Αυτό που τόνιζε η γερόντισσα είναι ότι η υπακοή μας να είναι υπακοή εν ελευθερία και όχι να καταντάμε «ένα πτώμα υπακοής».

Από το βιβλίο της Μοναχής Φιλοθέης, Ηγουμένης Ι. Ησυχαστηρίου «Παναγία των Βρυούλων», η «Γερόντισσα της χαράς, Μοναχή Γαβριηλία Παπαγιάννη», των εκδόσεων Επιστροφή.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)